

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Emiko Jean
TOKYO DREAMING

Copyright © 2022 by Emiko Jean
All rights reserved.

Published by arrangement with Rights People, London

Translation Copyright © 2024 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-05249-7

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

TOKIO,
*Svi moji
suovi*
EMIKO
DŽIN

Prevela Isidora Obradović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

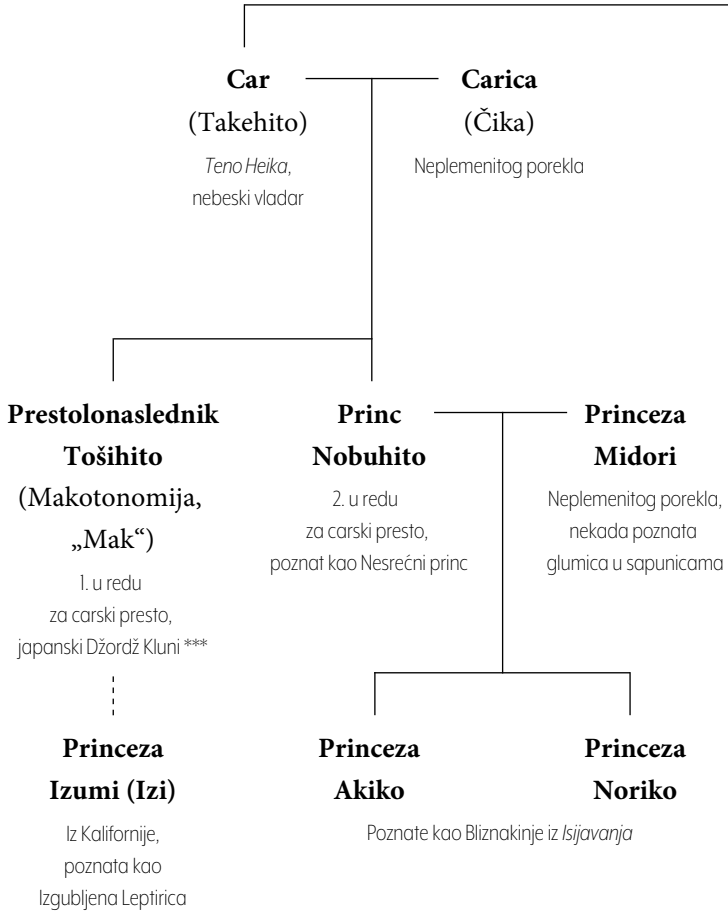
Beograd, 2024.

*Za sve devojke. Život je pesma.
Nadam se da ćete same napisati svoju.*

CARSKA PORODICA*

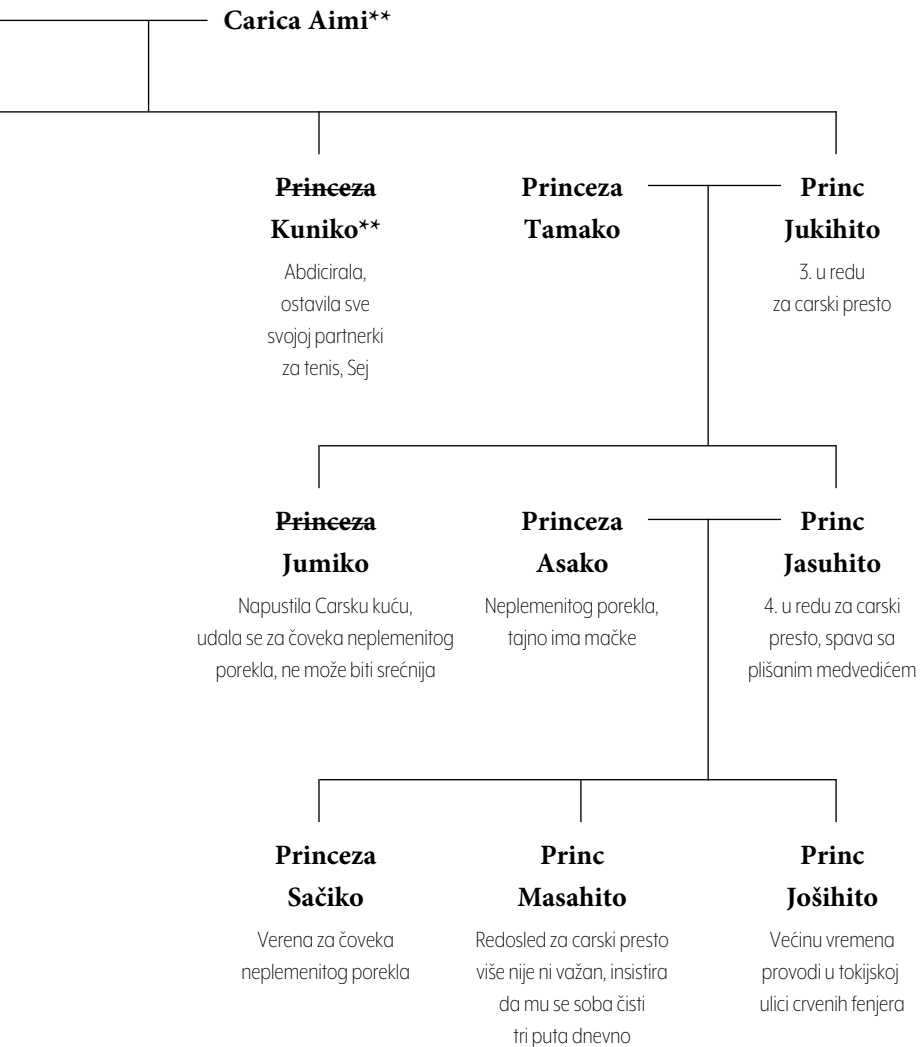
Car Čova**

* nezvanični rodoslov sa beleškama

** pokojni

*** pre Amal i pre blizanaca

TOKIJSKI TRAČEVI

SPECIJALNO LETNJE IZDANJE

Ljubav cveta!

---

21. avgust 2022.

U trenutku koji ste, da ste trepnuli, mogli propustiti, uobičajena gužva stvorila se ispred Narodnog pozorišta kasno sinoć, posle tradicionalne *Bunraku* lutkarske predstave, a kroz nju je projurio jedan par, utrčavši u crni sedan koji je čekao na ivičnjaku. U pitanju su bili njegovo carsko visočanstvo prestolonaslednik Tošihito i njegova najnovija partnerka, Amerikanka Hanako Tanaka, majka njegovog vanbračnog deteta, njenog carskog visočanstva princeze Izumi. Par je tokom predstave sedeo među običnom publikom. Onaj ko se našao u njihovoj blizini nije imao pojma da je u prisustvu prestolonaslednika.

Pre trideset dana, gospođica Tanaka stigla je u Japan komercijalnim letom, sa izlizanom *Le Sportsak* putnom torbom i Tamagočijem, psom ljubimcem njenog carskog visočanstva princeze Izumi, mešancem nepoznatog porekla (što je prilično daleko od rasnih šiba inua koje voli carica).

„I mama i pas razaraju palatu“, izjavio je član carskog osoblja. „Gospođica Tanaka odbija da dozvoli da je bilo ko od osoblja služi. Pas je napast i zaudara.“

Prestolonaslednik sledi vođstvo svoje voljene dame. Počeo je da izbegava veće policijske pratnje, i opredelio se za neobeležena

Emiko Džin

vozila i iznenadne posete. Nema više carskih zastavica koje najavljuju dolazak prestolonaslednika, i unapred strogo zakazani obilasci Agencije carske kuće stvar su prošlosti. A u *zapanjujućem* kršenju carskog protokola, par je i otvoreno iskazivao ljubav – držeći se za ruke i šapućući jedno drugome na uho u javnosti.

Nije neka tajna da Agencija carske kuće želi da se princ oženi i dobije muškog naslednika koji će nastaviti liniju nasleđivanja. Međutim, među kandidatkinjama za ženidbu nikada nije bilo nekoga poput Hanake Tanaka, Amerikanke koja nije ni u kakvom srodstvu sa bivšim japanskim aristokratskim porodicama i koja je, sa svojih *četrdeset* godina, već davno prošla optimalne godine za rađanje.

O gospođici Tanaka zna se vrlo malo, osim da je prestolonaslednika upoznala na Harvardu. On je tamo bio na jednogodišnjoj razmeni studenata na usavršavanju engleskog, a ona je bila stipendista na biologiji. Uprkos diplomi sa jednog od univerziteta Ajji lige, gospođica Tanaka predaje na lokalnom koledžu koji prima sve kandidate koji imaju srednjoškolsko obrazovanje.

„Ne razumem šta vidi u njoj“, rekla je carska blogerka Džunko Inogašira. „Prestolonaslednik bi mogao da ima koga kod poželi. *Bilo koga.*“

Ipak, prestolonaslednik je svima dao do znanja ko mu je na prvom mestu. „Njegovo carsko visočanstvo je temperamentno kada je u pitanju gospođica Tanaka. Sve mora da bude po njenom“, rekao nam je član carskog osoblja. „Prestolonaslednik je očaran.“ Toliko očaran da je prekršio tradiciju i dopustio gospođici Tanaka da živi na carskom imanju – *u njegovom domu*. Agencija carske kuće tvrdi da je sve po propisima. „Gospođica Tanaka odseda u palati, ali u odvojenim gostinskim odajama.“

Njeno carsko visočanstvo princeza Izumi krenula je očevim stopama, odlučivši se za samo jednog carskog stražara i malo neobeleženo carsko vozilo kada ide na sastanke sa svojim bivšim telohraniteljem, sada dečkom, Akiom Kobajašijem. Inspirisana

Tokio, svi moji snovi

svojom majkom, u poslednje vreme nosi pantalone umesto haljina pastelnih boja koje obično vole ženski članovi carske porodice.

Nemoguće je zanemariti činjenicu da sve troje – prestolonaslednik, gospođica Tanaka i njeno carsko visočanstvo princeza Izumi – dižu nos na carske tradicije.

„Članovi Agencije carske kuće nadaju se da će *obe* romanse uskoro doći kraju. Na kalendarima su obeležili dan kada će se gospođica Tanaka vratiti u Ameriku i kada će gospodin Kobajaši otići da pohađa Školu za oficire u Vazdušnim snagama za samoodbranu. Čvrsto veruju da će daljina ohladiti srce i prestolonaslednika i njenog carskog visočanstva princeze Izumi.“

Krajem svakog avgusta održava se godišnji sastanak Azijske ženske družine. Prisustvo je obavezno. Dnevni red je unapred određen. Događaj je zatvorenog tipa; dozvoljeno je prisustvo samo onima koji su se zakleli da će se pridržavati pet AŽD zapovesti:

1. UNG – uvek nešto grickaj.
2. Tajne jačaju odnose. (Jedna od nas piše fan-fikciju o braći Džonas. Jedna od nas brije prste na nogama. A jedna od nas je uloškom toliko jako zapušila WC šolju u školskom toaletu da su morali da zovu vodoinstalatera, nakon čega je direktor bio primoran da za sve učenice sazove skup o pravilnom odlaganju ženskih proizvoda – to sam bila ja; ta devojka sam bila ja.)
3. Motivirate i ohrabrujte jedna drugu.
4. Što se tiče odeće, što je moje, tvoje je.
5. I konačno, ako ćeš ti, i ja ću.

Gledam u svoje tri drugarice – Noru, Glori, i Hansani – na ekranu kompjutera. Ovo je prvi put da smo sastanak održale sa tri odvojene lokacije, raštrkane širom sveta po različitim vremenskim zonama.

Ovde je osam uveče. Ja sam skroz u Tokiju, ubedljivo najdalje od kuće. U palati Togu, u svojoj novoj sobi, koja odiše mešavinom nežnobeke boje i zemljanih drvenastih nijansi koje bi se lako mogle naći u japanskom izdanju časopisa *Kuća stil*. U Njujorku, gde je Nora, rano je jutro. Otišla je tamo pre nekoliko dana da se useli u studentski dom

Univerziteta Kolambija. Kod Glori i Hansani je još ranije, četiri ujutru (one su izvukle deblji kraj što se tiče vremena). Obe su na Zapadnoj obali. Glori je otišla u posetu ocu u Portlandu, pre nego što se sutra zaputi na Univerzitet u Oregonu. A Hansani je još u Maunt Šasti, ali u bifeu koji radi celu noć, zato što živi u nedodžiji, a njen otac odbija da plati da im uvedu internet kod kuće. Ona za nekoliko dana kreće na Berkli. Moje najbolje drugarice su uvek najpametnije osobe gde god da se nađu. Ne postoji ništa što te žene ne mogu da urade. Kunem se bogom, Glori čak ume da odere jelena. Njihova budućnost je obezbeđena.

A moja?

Pa, ja još pokušavam da se pronađem. Moj svet se poljuljao i okrenuo naopačke kada sam na proleće svoje četvrte godine srednje škole saznala da mi je otac prestolonaslednik Japana. Postala sam princeza preko noći. Teško mi je da poverujem i još se nisam navikla. U suštini, odmah sam se preselila u Tokio (sa jednim kratkim izletom kući, u Maunt Šastu, nakon što je moja veza sa telohraniteljem izašla u sve medije). Moj jedini cilj bio je da nastavim da upoznajem oca. To je to.

Međutim...

Gospodin Fučigami, dvorski komornik i nemilosrdni vrhovni gospodar, počeo je da ostavlja kataloge elitnih japanskih fakulteta po svim prostorijama palate u kojima često obitavam. Čak je uspeo da me nagovori da sutra odem u obilazak Univerziteta u Tokiju. Ništa strašno, to je *samo* univerzitet na kojem su moj otac i moj deda, car, završili svoje osnovne studije. Uopšte ne osećam pritisak. Dobro, osećam mali pritisak. Nalazim se u senci svojih carskih predaka. Ništa još nije odlučeno. Jasno sam mu stavila do znanja da i dalje razmatram opcije. Dakle, pitanje je sledeće: pauziranje godinu dana ili fakultet. Odgovor: ne znam. Obe opcije vode ka različitim putevima. Fakultet u Japanu vodi me dalje *niz* pokretnu traku života jedne princeze. Pauziranje godinu dana vodi me dalje *od* nje – bila bih prva carska princeza u poslednjih sto godina koja *nije* odmah upisala fakultet.

Izvukla sam Tamagočija iz njegovog smrdljivog gnezda u podnožju kreveta i zarila mu nos u oštro krzno. Izmigoljio se iz mog zagrljaja,

smeštajući se niže niz krevet. *Glupi pas*. Sve što želim jeste da ga volim i da budem voljena zauzvrat. Doduše, jeste malo pogubljen otkad je stigao u Japan jer je proveo četrnaest dana u karantinu.

Konobar prilazi Hansani i sipa joj svežu kafu. Iz šolje koju je obuhvatila rukama izlazi para. „Hvala“, kaže Hansani konobaru, sa nesigurnim osmehom. „Izvinite što sam toliko dugo ovde. Obećavam da ću vam ostaviti veliki bakšiš.“ Konobar joj odgovara da ostane koliko god želi.

Hansani je takva. U fazonu je da će besplatno doći da ti pokosi travu. Svi roditelji je obožavaju. Čeka trenutak da konobar ode, a zatim gleda direktno u kameru i šapuće: „Imam jedva dovoljno para da platim ovu jednu kafu. Moramo da završavamo polako.“

„Skoro smo gotove“, kaže Nora. Iza nje se nalazi kalendar sa lepljivim papirićima u jarkim bojama. Već je učaurena u rasporedima i beleškama – tamo gde je najсреćnija.

Za sada smo pokrile sledeće teme: prvo, kako ćemo ostati u kontaktu dok smo van države/zemlje i u različitim vremenskim zonama – otvorena je sezona nekontrolisanog dopisivanja – odgovoriće koja god bude dostupna u datom trenutku. Drugo, složile smo se da, tokom ovog prelaznog perioda, moramo biti jedna drugoj emocionalna podrška. Treće, kada ćemo se ponovo okupiti – nažalost, najranije sledećeg leta. Ali Nora će za vreme zimskog raspusta doći kod mene u Japan. Ja ću izigravati vodiča i pokazaću joj sve znamenitosti Tokija.

„Imamo još jednu stvar na dnevnom redu“, izjavljuje Nora.

„Ovo je glupo“, gundđa Glori. „Nema potrebe da pričamo o četvrtoj stavki na spisku.“ Zavalila se nazad u stolicu i prekrstila ruke.

Nora je gleda popreko. „Poslednja tačka dnevnog re...“

„Nećemo potrošiti poslednje minute sastanka na razgovor o tome koji film sa ljubavnim parom treba da se snimi ponovo sa dva muškarca ili dve žene u glavnim ulogama“, ubacuje se Glori. Okrećući glavu, tiho govori: „*Titanik*.“

„Iskreno, dosta sam razmišljala o ovome. Što se mene tiče, *Prljavi ples*“, kaže Hansani. „Ona scena u reci? Dajte, molim vas.“

Privlači mi pažnju neko komešanje u hodniku. „Dame moje“, ka-
žem, „žao mi je što moram da skratim ovaj revolucionarni razgovor,
ali moram da idem.“

„Molim?“, cvili Nora. „Ja nisam čak ni dala svoj predlog. Pripre-
mila sam ceo esej od pet strana o svom izboru, *Beležnici*.“ Podigla je
hrpu papira.

„Volim vas.“ Poslala sam im poljubac. „Ali nijedna od vas nije u
pravu. Tačan odgovor je *Gordost i predrasuda*.“ Zalupila sam laptop,
sišla sa raskošnog kreveta i izašla u hodnik, sa Tamagočijem za petama.

Mama se naglo okreće, zaprepašćena. „Izumi. Čao. Mislila sam da
si sa Akiom.“

„On uskoro stiže.“ Pažljivo je posmatram. Tamagoči seda i krivi
telo da bi mogao da sisa sebi prste na nogama. „Šta ti radiš?“ Jedina
soba posle moje je tatina.

Stavila je ruku na grudi, kao da sam je iznenadila i uvredila. „Ja? Šta
ja radim?“, pita, očigledno vrdajući. „Ništa. Krenula sam u sobu tvog
oca. Želeo je nešto da mi pokaže... hm, ovaj, neku biljku?“

Skupljam usne i prekrštam ruke. „Da li me pitaš ili mi govoriš?“

Stavlja ruku na bok i frkće. „Ne moram ja tebi da se objašnjavam.
Ako želim da...“

Podižem ruku. „Zarad mog mentalnog zdravlja, zamoliću te da se
zaustaviš.“ Trudim se da razmišljam o stvarima koje nisu seksi. O bej-
zbolu. Uzgajanju pšenice. Čarapama sa sandalama.

Mama suzbija uzdah. „Ja sam odrasla žena.“

Ovo je mamina druga poseta Tokiju. Prva je bila u junu i sve vreme
smo bili u polukriznom režimu (zbog cele one stvari sa telohraniteljem).
Uprkos čitavom haosu, bilo je očigledno da između nje i mog oca još
postoje varnice. Kada se pobrinula da sam sigurna i bezbedna, otišla
je, uz obećanje da će se vratiti. Borila sam se za to da se vrati ranije.
Provedi leto sa mnom u Tokiju. Ionako nemaš predavanja. Reci da hoćeš.
RECI DA HOĆEŠ. Pristala je, naravno. Došla je prve nedelje jula. Tata
i ja smo je pokupili na aerodromu. Čim sam je ugledala, počela sam da

skakućem od sreće. „Uf“, rekla je dok sam zagrljajem istiskivala život iz nje. Odvojile smo se i tata se spustio u naklon. Ona je uradila isto.

„Mak“, rekla je zadihano, koristeći njegov nadimak sa fakulteta, skraćen od Makotonomija.

„Hanako“, odvratio je, uzdržanim osmehom. „Izuzetno mi je drago što te ponovo vidim.“

Kada smo bili na periferiji Tokija, mamina ruka je već prešla preko sedišta automobila do tatine. Njihova mala varnica prerasla je u plamičak. Imala je nameru da odsedne u obližnjem hotelu, ali su mediji veoma brzo postali nepodnošljivi. Bezbednost je dovedena u pitanje. I njena i moja. Doneta je odluka, uglavnom tatina, da bi trebalo da se preseli u palatu. Pripremili su joj gostinsku sobu u odvojenom krilu. Posetu je sa dve nedelje produžila na tri, a zatim i na ostatak leta.

Eto.

Od tada se moji roditelji ponašaju kao potpuni, apsolutni zaljubljeni delinkventi – njihova veza je sada pravi pobesneli požar. Jutarnje šetnje u bašti. Ušuškane večere u romantičnim separeima. Čak sam ih uhvatila da se vaćare u špajzu. A sada ovo, ponoćni *randevu*. Dobro, nije baš ponoćni, osam uveče je, ali to je to. Sve u svemu, bilo je zabavno gledati moju pragmatičnu majku kako crveni, gubi razum, i biva neoprezna. Srećna sam zbog nje. I zbog sebe.

Ušli smo u rutinu. Mama, tata i ja doručujemo zajedno. To je nešto o čemu sam oduvek sanjala. Da sedimo za stolom, razgovaramo o planovima za taj dan – gde ćemo ići, koga ćemo videti, šta treba obaviti, a zatim da svako ode svojim putem. Moj otac i ja da obavljamo carske dužnosti. Mama da čita ili da se opusti jer je na odmoru. Većinu večeri vratimo se kući da večeramo zajedno. Za stolom ostajemo dugo posle večere jer mi mama i tata pričaju o svojim fakultetskim danima. O tome kako su se upoznali na zabavi za starije studente. Kako je tata mami doneo stolicu jer se zabrinuo da je možda bole stopala. „To je bilo zbog njenih cipela. Zbog debelog đona mislio sam da ima isto oboljenje kao moj prastric koji je nosio slične“, priznao je tata uz stidljivi osmeh.

„To su bile platforme.“ Mama se namrštila. „Kupila sam ih jer sam u njima izgledala više.“

Nakezila sam se široko, očima ih moleći da nastave priču.

Tata se okrenuo ka njoj. „Bila si veoma ljuta na mene.“

„Mislila sam da si bio namerno bezobrazan. Uvredio si me, a onda nisi hteo ni da me pogledaš u oči“, odgovorila je mama, naslanjajući se na njega. Primetila sam da njih dvoje prirodno gravitiraju jedno ka drugome, kao plima ka plaži.

„Pokušavao sam da budem kavaljer i da ne zurim u tebe. Mislio sam da si... apsolutno fascinantna“, rekao je zadivljeno.

Trenuci poput ovoga melem su za bol koji neprestano osećam. U sekundi vidim porodični portret koji sam nacrtala u drugom razredu. Na njemu smo mama, ja i jedna ljubičasta amorfnja mrlja u svojstvu mog oca. Progutala sam knedlu. Mislila sam da će biti dovoljno da znam ko mi je otac. Ali nije. I dalje postoji nekakva praznina. Želim ovo. Želim porodicu.

Bol se od juče udvostručio. Mama je kupila kartu za povratak kući. Kreće za pet dana. Mora da se vrati pre nego što počne školska godina na Siskijus koledžu, gde predaje biologiju. Pokušavam da ne razmišljam previše o njenom odlasku. O tome koliko će mi nedostajati. Koliko će nedostajati tati.

U ovom trenutku, mamine oči sijaju jer vidi nešto iza mene. „Akio“, kaže toplo, previše sladunjavo za moj ukus. „Ćao. Drago mi je da te vidim.“

Okrećem se. On je na ulazu u hodnik. Nekoliko trenutaka samo zurim. Uživam u njemu. Dva metra savršenstva. Široka ramena. Jagodice kao isklesane od granita. Prodorne, duboke oči sa spuštenim kopcima, uperene pravo u srž moje duše. Istinski ponos i dika Japana. Akio. Omiljeni film mu je *Umri muški*. Čita isključivo nefikciju. U budućnosti će sigurno meriti travu u dvorištu kako bi bio siguran da je svaka vlat visoka tačno deset centimetara. *Uf*. Ne znam zašto, ali meni je sve to izuzetno privlačno. Nekada davno, Akio je bio moj telohranitelj. Sada je samo moj.

Grrr.

Tamagoči staje ispred mene i pokazuje zube. Njegova mržnja prema Akiju direktno je proporcionalna mojoj ljubavi prema njemu. *Ljubavi*. Da li ga volim? Ne znam. Znam da mi je stalo do njega. I znam da se sa Akiom osećam kao kod kuće. Bezbedno. Udobno. Sigurno. Bez obzira na to gde odem ili šta radim, ja sam bumerang; on je taj o kome razmišljam; on je taj kome želim da se vratim. Da li je to ljubav?

Tamagoči istupa napred i kostreši se. Akio mu uzvraća škiljeći ka njemu.

Mama uzima Tamagočija u ruke. „Ššš. Ti si jedan užasan džukac“, pevuši mu umiljatim glasom. On se migolji, ali ona ga ne pušta.

Akio se spušta u naklon. „Gospođice Tanaka.“ Polako se pridiže i kreće napred, tihim koracima. Nečujnim.

„Dobro“, kaže mama. „Oдох ja. Lepo se provedite večeras.“ Beži niz hodnik sa Tamagočijem.

Akio se zaustavlja na tri centimetra od mene. „Jesi li sigurna da je taj pas primio sve vakcine? I da li je tvoja majka dobro?“

„Sa Tamagočijem je sve u redu. Kao i sa mojom mamom“, kažem, zaglađujući mu revere rukama. Posедуje on i manje formalnu odeću, ali svaki put kada dođe kod mene u palatu, obuče sako i košulju.

Nekako sam uspela da ga usmerim ka svojoj sobi. Stojimo pored lakiranog kredenca intarziranoг zlatnim hrizantemama. Na njemu se nalaze ramovi sa slikama, među kojima je i fotografija mene i mojih drugarica. Da, Hansanina usta jesu puna metalne fiksne proteze. Da, svaka od nas nosi odevnu kombinaciju isključivo od teksasa. I da, ja u kosi imam mini-val. Tu je i jedna vaka pesma* koju mi je Akio napisao.

*Razumem sad
Sve jasno je
Zbog vetra, kiše, snega
Nisam verovao u ljubav
Dok lišće palo nije*

---

* Žanr klasične japanske poezije, pesma koja ima pet stihova i trideset jedan slog. (Prim. prev.)

Poezija je naša stvar. Prvobitno smo bili zakleti neprijatelji. Akio me je izluđivao svojim rasporedima, opštom gotičkom atmosferom i sa onih trideset centimetara koliko je viši od mene. Ali dinamika naše veze prerasla je u zabavnu princezu i nabusitog bivšeg telohranitelja, sada perspektivnog pilota, koji svoju nežnu stranu pokazuje samo svojim bližnjima. To mi se baš sviđa.

Posmatram Akija prepredeno, približavajući mu se i grickajući mu bradu. „Jesi li došao da me zavedeš?“, pitam.

Gleda me sa plamenom u očima. „Sa Reinom ispred?“ Pokazao je glavom u pravcu tamne bašte, gde Reina sprovodi svoj večernji obilazak. Moja nova telohraniteljka nosi crno odelo i jednom je priznala da je onesvestila čoveka koristeći se samo konjskim repom – zbog toga se ošišala na kratko.

Stiskam usne. „Perverzno, ali ne.“ Trebalo je da zatvorim zavese. Izdahnula sam i odmakla se od njega, do stočića pored prozora. Sa obe strane se nalaze stolice, a na njemu tabla za Go. Hvatam naslon jedne stolice. „Revanš?“

Usne mu se izvijaju u blagi osmeh. „Nego šta.“ Skida sako i prazni džepove pored table za igru. Telefon. Ključevi. Novčanik.

„Moj je red da igram prva“, kažem, privlačeći drvenu činijicu sa crnim kamenčićima ka sebi.

Akio klima glavom i uzima činijicu sa belim kamenčićima. „Gubitnik uvek ide prvi u narednoj igri.“

Nijednom ga nisam pobedila. *Za sada*. Veći deo leta proveli smo za ovim stolom, u borbi za teritoriju. Sa Akiovim tamnim očima, blistavim dok smišlja strategiju, i podrugljivim kada pobedi. Ali večeras će njegovoj vladavini terora doći kraj. Večeras žudim za osvetom.

Zasukao je rukave. Podlaktice su mu široke, sa izraženim venama. „Muzika?“, pita, listajući nešto na telefonu.

„Samo ako obećaš da nećeš zapevati.“

Akiov glas dok priča dubok je i melodičan. Njegov glas dok peva, doduše, sušta je suprotnost – neka mešavina laveža foke i krika galeba.

Izraz lica mu je razigran, gotovo dečaćki. „Ne mogu ništa da obećam.“